

CHRISTO-

A Soproni Evangélikus
Egyházközség lapja
ingyenes kiadvány

PHOROS

XVI. évfolyam, 4. szám

2009. szeptember

Ima gyermekem első iskolai napján

Istenem,
köszönöm Neked-t, a gyermekemet.
Köszönöm a várakozás idejét,
a születés idejét,
az elmúlt éveket,
és köszönöm a mai napot.
Bocsásd meg, ha aggódásból vagy figyelmetlenségből
néha rosszul neveltem őt.
Adj most erőt nekem, hogy el tudjam engedni,
hogy rá tudjam bízni őt azokra,
akikre itt az iskolában nevelését bíztad.
Adj bölcsességet nevelőinek,
hogy meglássák benne azokat az értékeket,
amelyeket talán még én sem látok,
és jóra nevelésük közben ne irtsák ki gyermekemből
az életkedvet és a derút.
Állj gyermekem mellé,
hogy a rá váró feladatoknak meg tudjon felelni,
hogy befogadó és befogadott legyen új közösségében,
hogy tudása mellett embersége is növekedjen.
Légy mellettünk ezekben a napokban, Urunk!
Ámen.

(Elhangzott a Hunyadi iskola szeptember 1-i áhítatán, amelyet hagyományosan a belépő
elsős gyermekek szüleinek tartunk. A kipontozott helyen mindenki saját gyermekének nevét
mondhatta.)

Öl vagy él

Hagyomány és megszokás

Sokat tűnődtem azon, hogy miért keverjük oly könnyedén össze a megszokást a hagyománnyal – holott csaknem ellentétes fogalmakról van szó.

Azt hiszem, a különbség nem közvetlenül években mérhető, bár a lényeg épp a különböző távlat.

A megszokás azt jelenti, hogy nem akarom újra átgondolni a jelent és a jövőt. A hagyomány azt jelenti, hogy a múlt fényében akarom a jövőt átgondolni. A megszokás kényelmes – a hagyomány áldozatos.

A megszokás a saját életem megrögzöttsége. Félelem az újtól, lelki restség. A hagyománynak azonban van energiája nemzedékeket és évszázadokat átívelni. Önbizalom, saját értékem és öröklött méltóságom tudata, a megújulás ígérete.

A megszokás ásványi állandóság: a földre taposott kő reménytelenül ott is marad. A hagyomány inkább növényi vitalitás, a múltba gyökerezve hajt,

kiábrándíthatatlanul, ágakat a jövőnek. A megszokás passzív, felél. A hagyomány aktív, alkotó.

A hagyomány mágnesként vonzza a fiatalokat, legyen szó tánczázról, egyházzénéről vagy ősi magyar harcművészetről. A hagyomány kirobbantja belőlük a kreativitást dalokban vagy kézművességben, tárogatón vagy nyeregben. Erre nem sajnálnak időt, energiát, lelkesedést. A megszokás taszítja az ifjúságot. Enerválttá teszi.

A megszokás legföljebb a múlt század hetvenes-nyolcvanas éveit jelentheti. Finoman szólva: nem épp egyházunk fénykorát. A hagyomány pedig nem Luther szokásait, nem is tévedéseit, hanem eszményeit, kérlelhetetlen lelkiismeretét, tüzet... és a husziták elszántságát, a gregorián áhítatát, a zoltárosok ujjongását, a próféták ajkát perzselő parazsat.

Ha döntenünk kell, mérlegeljünk ihletetten. *Öl vagy él?*

Hegyi P.

Szereti-e Isten...? – Szubjektív gondolatok egy Manson-koncert kapcsán...

Mesterházy Balázs, evangélikus lelkész az ökumenikus Közös Pont Sátor spirituális vezetőjeként vett részt az idei VOLT Fesztiválon. Szubjektív gondolatait osztja meg velünk Marilyn Manson koncertje kapcsán.

Örültem...

Örültem, hogy ott lehettem az idei VOLT Fesztiválon.

Örültem, hogy az ökumenikus Közös Pont Sátor spirituális vezetőjeként vehettem részt az idei VOLT Fesztiválon.

Nem örültem...

Nem örültem, hogy meglehetősen sok önpusztítást láttam.

Nem örültem, hogy a szervezők meghívták Marilyn Mansont.

Nem örültem, mert szerintem egy teljesen középszerű rockzenész, persze - el kell ismerni - zseniálisan felépített image-dzsel.

Nem örültem, mert éppen azt a hatást érte el a körülötte szerveződő pro és kontra érvelés-sorozat, amire a szervezők számítottak. Magyarul, mindenki - írd és mondd - valóban, mindenki róla beszélt.

Örültem, hogy ebbe az egész folyamatba a Közös Pont Sátor pozitívan kapcsolódhatott be.

Örültem, hogy a sátorban evangélikus lelkészek is pozitívan nyilvánulhattak meg. Zsóri-Ments Orsolya sátorvezető kérte fel Nánai Lászlót, hogy tartson előadást: „Szereti-e Isten Marilyn Mansont?” címmel.

Örültem, hogy az ökumenikus sátrunkban Barna Máté domonkos atya szintén hitelesen volt jelen.

Valahonnan innen indul a történet.

Március óta lehet tudni, hogy Marilyn Manson jön a fesztiválra - hiába, a pénz nagy úr, és a botrányra mindig kíváncsi mindenki, így garantálható a telt ház. A főszervezők számára ez lehet a legfőbb cél, még akkor is, ha az alapvetően roppant szimpatikus - sátrunkban is hosszan és természetesen beszélgető - fiatal emberek (Lobenwein Norbert és Fülöp Zoltán) szerint egy ilyen amerikai szuperprodukciónak (!) helye van a műsorban.

Ezután mindenki teszi a dolgát. A rajongók örülnek, az ellenzők felháborodnak, de - és talán ez a fura az egészben - most még a közömbösök is morognak egy sort. Morognak, mert nem értik. Nem értik, hogy miért kell „bevallalni” egy ilyet. Miért kell megosztani az átlag bulizó közönséget ennyire, miért kell az eddig családi (?) hangulatú fesztiválból botrányhelyszínt kreálni?

Nézzük meg egy kicsit a felháborodókat. Lehet sejteni, hogy egy ilyen helyzetben elhangzó minden reakció elérheti a hatását, és ugyanúgy annak a totális ellenkezőjét is. Így is történt a Győri Katolikus Egyházmegye nyilatkozatával, amelynek kontra-produktív voltát lehetett prognosztizálni. Hiszen egy vasárnapi misén így az is hallott MM koncertjéről, aki addig nem is foglalkozott vele, a nyelvre áldoztatás elrendelését pedig nem nehéz túlzásnak tartani...

Alapvetően azt gondolom ugyanis, hogy a félelemből irányított vallásnak nincsen jövője. Sőt azt gondolom, hogy a keresztyén ember nem fél semmitől. Illetve legalábbis nem szabad, hogy a félelmeink irányítsanak bennünket. Nem szabad, hogy esetleges félelmeink alapján hozzuk meg döntéseinket. A - Nánai által is idézett - Mátrix című film végén van egy jelenet, amikor Neo beleugrik a gonoszt megtestesítő

Smith ügynök testébe, valahogyan így lehet szembenézni vele.

Szerintem Krisztustól is valami hasonlót tanultunk. Szembenézni a gonosszal. Vagy ahogyan Nánai Laci mondta a fantasztikusan sikerült előadásában: „Jézus a neki feltett provokáló kérdések esetén legtöbbször hallgatott.” Meg azt is mondta, hogy Jézus is elment volna a koncertre, mert ott is lehetnek olyan emberek, mint akikkel Jézus is beszélt az evangéliumok tanúsága szerint: az ötférjes samáriai asszony, a főcsaló fővámszedő, a pogány római százados, és még sorolhatnánk. Meg azt is mondta Nánai az abszolút sokszínű (nemcsak platformcipős, fekete rakott miniszoknyás, erős piros-fekete make up-os lányokból és borotvált szemöldökű, bakancsos fiúkból álló) körülbelül 100 fős hallgatóság előtt a Közös Pont Sátorban, hogy MM nem egy buta ember. Sőt. Nagyon tudatosan építi fel a saját image-ét. És ebben nem feltétlenül Isten-tagadás van, hanem istenkép-tagadás. Ez pedig nagy különbség. Beszélt a negatív hozzáállásról, beszélt arról, hogy lehet persze rock'n'roll választ is adni a fent megfogalmazott kérdésre: Kit érdekel? És legfontosabb, hogy bibliai példák sokaságával beszélt arról, hogy a szétválasztás nem itt ezen a földön történik meg. Jó és rossz emberek, sátánistáknak bélyegzett vagy szenteknek tartott emberek között.

Az előadás után pedig felállt egy gyönyörű arcú fekete lány, aki azt mondta: „Én sokkal mélyebben voltam, mint MM, és mivel engem szeret Isten, hiszem, hogy őt is szereti. Én valóban sátánista voltam, és az Úr Jézus mentett meg engem!” Elég sok áll leesett. Aztán valaki megkérdezte tőle, hogy mi is valójában az a sátánizmus, mire a lány hozta könnyebb helyzetbe e sorokat író moderátort, és ő maga

mondta, hogy erről nyilvánosan nem beszél, esetleg személyesen majd válaszol, ő ennyi ember előtt csak Jézusról hajlandó beszélni. Azért ez nem volt egy rossz végszó az egész fórumnak, és ez a lány utána még vagy másfél órán át ott beszélgetett nálunk. Szerintem ha addig kétségünk lett volna, hogy miért is szerveztük ezt az előadást, ezután megértettük.

Aztán elhittük Nánainak, hogy Jézus is elment volna a koncertre. Elmentünk hát mi is. Közös Pontosok. Együtt. A napi sátorzárás után. És untuk. Nagyon gyenge volt. Közben diákjaim jöttek előlről hátra, és azt mondták: „Tanár úr, ez sz_r.” Egy másik azt mondta, hogy ha ez a polgárpukkasztás csúcsa, akkor annak nagyon gyenge. És valóban. Néhány hallgatható gitár-riffen kívül a zene abszolút középszerű, két számot félbeszakítottak, illetve a dalok között idegesítően hosszú szüneteket tartottak. Hogy eközben a zsilettpengés pólót viselő MM-et kiszolgáló alattvalóknak sikerült annyit ugrálniuk, hogy az összes eldobált mikrofont és állványt összeszedjék, rátegyék az oxigénmaszknak kinéző valamit, illetve mesterük kezébe adjanak egy sörös dobozt, aminek tartalmából egyet kortyolva, azt is kiköpje, a dobozt pedig a közönség közé dobja. Közben csak azt látjuk, hogy fogy a közönség, még ha az első sorok tombolnak is rendületlenül, ők még talán a számokat is ismerik. A Sweet Dreams című feldolgozásnál mi is megőrülünk, de a tempótlan változat csalódást okoz. Mint ahogyan az egyetlen valamire való színházi elemnél, a nejlondobozból való kibújásnál is l'art pour l'art érzése marad az embernek. Aztán nem tudjuk, hogy vége van-e a koncertnek, mert 6-7 percig nem történik semmi, a jelenlevő körülbelül 20 ezer bábézkodóból (mert ez a szó jobban

illik rá, mint a közönség) körülbelül 100 tapsol, de ez számomra kevés lenne a visszatapsoláshoz. (Nem úgy, mint előtte a személyes kedvenc Quimby-koncerten, ahol Kiss Tibi talált is egy kedves alkalmat, hogy beszéljen MM-nek, amikor az első sorban lévő fekete pólós rajongóknak mondta, hogy már itt van Mr. Manson, itt botladozik a magassarkújában a backstage-ben... Elég sokatmondó volt az ezt követő ujjongás!) Közben tovább oszlik a tömeg, aztán mégis újra kijön MM, és még eljátsszák a Beautiful People című dalt. Ekkor már többen felteszik

a kérdést mindkét irányból: „Erre vártunk eddig?” vagy: „Ettől tartottunk?” Így egy kicsit mindenkiben csalódás van... mégha az egyik fajta kellemesebb is...

Ezek után sürgősen el kellett menni a Poncichter Negyedbe, hogy a jó soproni borral tudjunk koccintani a Közös Pontosokkal, és köszönjük meg Istennek, hogy eszközei lehettünk.

Örömmel kezdtem, örömmel fejezem be.

Örülök, hogy az Úristen ismét sokkal erősebb volt bárkinek a félelménél.

Mesterházy Balázs

Határnyitás'89-

A nyár egyik legnagyobb gyülekezeti alkalma a határnyitás emlékére szervezett egyházi konferencia volt. A szombat reggel elhangzott kétnyelvű áhítattal, illetve Gimesi Szabolcs visszaemlékezésével köszönjük meg mindenkinek, aki segített a szervezés munkájában!

Szombat reggeli áhítat

Textus: Ha tehát a Fiú szabaddá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek. (Jn. 8,36)
Ének: ÚÉ556

1. *Átölel minket, jóságod, Teremtőnk,
Átölelsz minket, mint tér, mint idő.
Lakhatunk itt, és lakhatunk amott is, Mondhatjuk:
nem, s ha úgy van, azt: igen.
Átölel minket, jóságod, Teremtőnk,
Átölelsz minket, mint tér, mint idő.*

1. *Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer,
Wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.
Frei sind wir, da zu wohnen und zu gehen.
Frei sind wir, ja zu sagen oder nein.
Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer,
Wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.*

Egyik legszebb nyári élményem: lebegni a Balaton tetején: érezni, hogy a víz körbevesz, fenntart és vigyáz rám, miközben tudok az alattam lévő mélységről, tudom, hogy ami fenntart, az magába szippanthatna és meg is semmisíthetne. Felemelő és félelmetes élmény- éppen úgy, mint amikor rájövünk, hogy Istentől függünk: körbevesz és fenntart bennünket, ha kapálózunk ellene, akkor is benne úszunk. Igent mondásunk és nemet mondásunk is az ő állandó szeretetében történik. Bárhol lakunk, Keleten vagy Nyugaton, bármikor élünk- múltban, jelenben vagy jövőben- az ő jelenlétében élünk.

Átölelsz minket, mint tér, mint idő- a magyar fordítás elvont szinten beszél arról, ami Ádám és Éva számára még közvetlen tapasztalat volt. koordináta-rendszer jut eszünkbe a térről, ketyegő óra az időről, mint amit mérni, skatulyázni lehet. Holott

Jemand ärgerte sich über das Wort „Gras“ in diesem Lied und sagte: „Gras“ in der Bibel sei doch ein Begriff der Vergänglichkeit. „Das Gras verdorrt, die Blume verwelkt“, so lesen und hören wir im Jesaja-Buch (Jes 40, 6). Doch das Lied kommt aus Schweden. Es gibt viele hunderte Kilometer Strand dort am Meeresufer. Das Meeresufer geht weiter als das Auge reicht. An Ufern, auf Stränden, die mit ihrem Sand Wüsten gleichen, wächst manchmal nichts, bis auf... Strandhafer, d e r Grasart an Meeresufern. Dieses Gras wächst, wo sonst nichts wächst. So ist es mit Gottes Liebe auch. Sie geht auf und wächst selbst da, wo nach menschlichem Ermessen kein sprießendes, hoffnungsvolles Grün zu erwarten ist. Und sie ist weit wie ein Strand, ein Ufer, der weitergeht auch da, wo unsere Augen ihre Sehgrenze

Isten jelenléte élő, mozgó és mozgató, néha szinte érzéki módon átélhető. Életben tart, fenntart, megnyugtat, mint a hullámozó Balaton felszíne egy szép nyári napon.

*A szabadságot keressük, amelyben
Alkothatunk, mint szabad emberek.
Álmok valóra válthatón születnek,
Fák és virágok nyílnak mindenütt.
Átölel minket jószágod, Teremtőnk,
Átölelsz minket, mint tér, mint idő.*

Isten szeretetének állandó jelenléte azt is jelenti, hogy nem kell alakoskodni, nem kell másnak lennünk, mint akik vagyunk. Szabadságra teremtettünk, arra a szabadságra, hiszen igazi céljainkat, feladatainkat az adja meg, aki alkotott bennünket.

A szabadság nem a cselekvéstől való szabadságot jelenti, hanem a cselekvéstől való félelem megszűnését. Aki fél, olyan, mint akit mérgező kígyóval zártak össze – mozdulni sem mer, a félelem tétlenségre kárhoztatja. Aki szabad, az már mozdulni is mer, az már elindulhat. És aki szabad, az már álmodni is mer – pusztaság helyére virágokat, pocsolya helyére szökőkutat.

*És mégis vannak vén falak közöttünk, Rácsokon át
méregetjük egymást:
Börtön az énünk, amelyből kitörni
Nem tudunk bűnünk sziklája miatt.
Átölel minket jószágod, Teremtőnk,
Átölelsz minket, mint tér, mint idő.*

Amikor Sopronba kerültem, egyik istentisztelet előtt véletlenül bezártak a lelkesi hivatal folyosójára. Kulcs nem volt nálam, és hiába rohangáltam, nem találtam ablakot, amin kikiabálhattam volna. Végül a gyülekezetnek is föltűnt, hogy az istentisztelet ideje eljött, a lelkes meg sehol, és kiengedtek. És csak utólag mutatták meg

erreichen. Unser Horizont ist nicht die Grenze der Liebe Gottes. Sie ist unendlich weit, und geborgen sind wir in ihr wie in einem schützenden Haus. Sie ist voller Kraft wie der Wind. „Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer, wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.“

*Wir wollen Freiheit, um uns selbst zu finden,
Freiheit, aus der man etwas machen kann.
Freiheit, die auch noch offen ist für Träume,
Wo Baum und Blume Wurzeln schlagen kann.
Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer,
Wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.*

Freiheit von bedrängenden und versklavenden Mächten, das war der Traum, die Sehnsucht Israels in Ägypten. Freiheit von unterdrückerischen Kräften, die Seele und Körper bedrängen, die das Leben eng und klein machen, war der Traum Jesu. Der Himmel soll schon auf Erden weite Kreise ziehen. Das hat ihn beseelt, bewegt, dafür hat er gearbeitet. Freiheit ist Gottes eigener Traum, und so holt er Israel aus dem Sklavenhause heraus, so schickt er Jesus, um das Sklavenhaus des Todes zu sprengen und den Himmel zu öffnen auf ewig. In diesem Gott sollen wir wie „Baum und Blume Wurzeln schlagen“, dass er uns kräftige, an der Freiheit mitzuwirken, an der Freisetzung von Lebensfreude durch Wort und Tat, an Befreiung von Leben zu möglichst großer Schönheit schon jetzt.

*Und dennoch sind da Mauern zwischen
Menschen,
Und nur durch Gitter sehen wir uns an.
Unser versklavtes Ich ist ein Gefängnis
Und ist gebaut aus Steinen unsrer Angst.
Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer,
Wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.*

Was waren das doch für Tage im Jahre 1989! Wildfremde Menschen lagen sich in den Armen; Glückliche, Freudentränen, überall Hilfsbereitschaft. Ein Eindruck davon, wie es sein kann. „Alle Menschen werden Brüder“, wie es die Ode an die Freude ausdrückt. Brüder, Schwestern,

nekem, hogy azon az ajtón bizony volt egy elforgatható retesz, amivel ki tudtam volna nyitni az ajtót – ha észrevettem volna. Nem voltam bezárva, csak azt hittem magamról.

És mégis be voltam zárva: csakhogy a zár nem az ajtón, hanem bennem volt. És szembe kell néznünk azzal, hogy a '89 előtti szögesdrót sem csak a szemünk előtt, hanem a fejünkben is ott húzódott; hogy a fal a szíveket is kettévágta, nemcsak a városokat.

A régi falak, amikről énekeltünk nemcsak közöttünk vannak, hanem bennünk is. Nem a Moszkvából irányított politikai hatalmasságok építették az igazi börtöneinket, ők csak kihasználták, hogy félünk, mert saját énünk, bűneink börtönében élünk. S addig, amíg ez így van, minden, ami az első két versszakban megszólalt, csak illúzió, céltalan álmodozás, újabb csalódások melegágya.

Adj szabadságot Lelked erejével:

Hirdettesd bűneink bocsánatát!

Add, minden ember szeretetben éljen,

Testvér a testvért hűn ölelje át.

Átölel minket jószágod, Teremtőnk,

Átölelsz minket, mint tér, mint idő.

Adj szabadságot lelked erejével – milyen jó, hogy a dalban nem magunktól kérjük, hanem Tőle! Igazi szabadságunkat nem szerezhethetjük vissza, de megkaphatjuk ajándékba. Mindaz, amiről énekelünk – szabadság, megbocsátás, szeretet, összefogás – csak akkor válik valósággá, ha ajándékba kapjuk – ha nem mi tesszük, hanem valaki teszi ezt velünk.

Így nyerhet új értelmet mai igénk: Ha tehát a Fiú szabaddá tesz benneteket, akkor valóban szabadok lesztek. Mondhatjuk, akkor, ha a Fiú szabaddá tesz, és azért, mert a Fiú szabaddá tesz. És ha Jézus lélekben szabaddá tesz bennünket, akkor könnyebben leomlanak a körénk húzott falak is, építse azokat akár egy politikai rendszer vagy saját félelmeink és bűneink tömege. Ámen.

Menschengeschwister. Doch der Alltag mit seinen Grenzziehungen von oben und unten, mit seinen Klassifizierungen von gut und böse, sympathisch und verdächtig, mit Befürchtungen, gegenüber anderen zu kurz zu kommen, mit der Angst, andere bedrohten den eigenen Wohlstand, solcher Alltag kann schnell wieder über Menschen kommen. Mancher wünscht sich aufgrund schlechter Erfahrungen mit einzelnen Grenze, Mauern und Zäune wieder. Manchem ist das „Ich“ lieber als das „Wir“ der Menschengeschwister-, der Gotteskinder-Gemeinschaft. „Unser versklavtes Ich ist ein Gefängnis und ist gebaut aus Steinen unsrer Angst.“

Herr, du bist Richter. Du nur kannst befreien.

Wenn du uns freisprichst, dann ist Freiheit da.

Freiheit, sie gilt für Menschen, Völker, Rassen, Soweit wie deine Liebe uns ergreift.

Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer,

Wie Wind und Weite und wie ein Zuhause.

„Herr, du bist Richter!“ „Richter“, „Richten“, wie klingen die Wörter für uns? Positiv? Oder schwingt „Verurteilen“ und „Strafen“ mit? –

„Richten“ – jemand richtet etwas, jemand macht etwas wieder richtig, recht, gut, auch in diesem Sinne kann man „richten“ gebrauchen. In diesem Sinne ist Gott zu allererst Richter, Wiederrichtigmacher, Wiedergutmacher, Zurecht-Richtender dessen, was Menschen schuldhaft angerichtet haben. Er fügt es wieder zum Guten, zum Besten. Er richtet es, in der Weltgeschichte und in unseren persönlichen Lebensgeschichten. Menschen, Völker werden befreit zu einem Neuanfang, weil Gottes Liebe uns ergreift wieder und wieder und wieder. Sie ist endloser als Gras und Ufer es sein können. Ewig währt sie. Amen.

Jubileumi istentisztelet a Páneurópai Piknik színhelyén,

Dr. Gimesi Szabolcs egyházmegyei felügyelő szemével.

Ebben az évben a szokásosnál gyakrabban hangzott el Sopronban a Páneurópai Piknik kifejezés Sopronban, hiszen húsz éve, hogy itt ennek a magyar-osztrák rendezvénynek indult esemény színhelyén történt „áttörés” a Magyarországon akkor már nagyszámban gyülekező NDK-s állampolgárok egy csoportjának részéről a világsajtó (és feltehetően a világpolitika) érdeklődésének homlokterébe emelte Sopront és a rendezvényt. A németek azóta a német újraegyesítés első lépésének tartják ezt a történet-sorozatot.

Feltehetően ez indította a Bajor Evangélikus Egyházat arra, hogy kezdeményezze egy bajor-osztrák-magyar hálaadó istentisztelet megtartását a helyszínen július 5-én, amelynek előkészítésében és megszervezésében nagy szerep jutott a soproni evangélikus gyülekezetnek is. Amikor az első megbeszélésekre összeültünk Tarr Klára vezetésével, a német és osztrák rendezők képviselőinek részvételével, talán még nem is sejtettük, hogy milyen nagy fába vágtuk a fejszénket, hiszen több, mint ezer ember érkezése volt várható a három országból a rendezvényre, akiknek az ellátásáról, elszállításáról, mozgatásáról, az érkező VIP vendégek fogadásáról és nemkülönben a helyszíni istentisztelet feltételeinek biztosításáról, a szükséges hatósági engedélyek beszerzéséről, a kísérő rendezvények létrehozásáról és mindezek összehangolásáról kellett gondoskodni. És persze „Murphy törvényeivel” is meg kellett küzdenünk.

A mi ünnepi rendezvényünket megelőző hétvégén a helyszínen ünnepelték - osztrák kezdeményezésre - államfők részvételével a vasfüggöny átvágásának jubileumát (pedig az nem is ott történt), az osztrák szervezők kamionjai használhatatlanná gyúrták a terület központi részét, ahol

időközben már megkezdték az aug. 19-én felállítandó emlékmű alapozását is.

Emiatt körbe kellett keríteni a terület jelentős részét, át kellett tervezni a tömeg mozgatásának irányát és a parkolás rendjét, mivel az Állami Vagyonkezelő Szervezet az előző rendezvény utáni dűlás hatására kitiltotta a terület egy jelentős részéről a gépkocsi-forgalmat. Ráadásul a vendégek érkezése napján kiderült, hogy az egyik szálláshely szobái nem lettek rendesen kitakarítva.

No, de a nehézségek azért vannak, hogy leküzdjük őket, és csak azért említettem, hogy az olvasó belásson a kulisszák mögé is, hiszen végül is minden összeállt, a rendezvény sikeresen lebonyolódott. Bennem az tett különösen mély benyomást, hogy a soproni gyülekezet tagjai milyen jelentős számban és milyen megoldhatatlant nem ismerő odaadással vettek részt az együttes munkában.

Jól sikerült a péntek esti pódium beszélgetés dr. Kárpáti György presbiter testvérünkkel, aki az események felelevenítésével, Bruckner Nándor és családja az innivaló, a Menke család pedig az ennivaló biztosításával járult hozzá, hogy a résztvevők láthatóan jól érezték magukat az egyetemi aulában. És lőn ez ugyanígy következő este a Líceum udvarán a csodálatos templomi koncert után. A szombati nap egyébként délelőtt érdekes és tanulságos konferenciával és pódiumbeszélgetésekkel, illetve a bajor egyház munkatársának rendezésével összeállított sajtóanyagok és a soproni gyülekezet által összegyűjtött NDK-s tárgyakból álló kiállítás idézte fel a kor hangulatát Varga Jenő felügyelete mellett.

Mindez idő alatt szombaton délelőtt lent az istentisztelet színhelyén folyt a színpad felállítása, Biczó Balázs felügyelő vezetésével, a Líceum rajztanárai által

megálmodott díszlet elkészítése, az emlékmű alapjainak álcázása és a hangulat fokozásáról a Duna Televízió munkatársainak rendezkedése, igényeinek kezelésére tett kísérletek gondoskodtak. És ez így folyt egész délutánig, amikor megérkeztek a vasárnap délelőtti istentisztelet szereplői, illetve a távollevők helyettesítői, hogy végigpróbálják a TV rendezője kívánságára az egész istentiszteletet, zenekarostól, énekarostól. Tragikomikus jeleneteknek is voltunk tanúi: amikor pl. a rendező leállította püspök urat, hogy „az imádságot az oltárnál tessék mondani!” Püspök Úr kissé rezignáltan válaszolta, hogy „ez nem az imádság, hanem az áhítat volt”, „Akkor jó” hangzott a rendező jóváhagyása. Mindez kb. 35 fokban tűző nap mellett.

Azt hiszem, többen voltunk, akik szombat este még holtfáradtan is nehezen tudtunk elaludni a vasárnapi nagy esemény esélyeit latolgatva, hiszen egy kicsit a soproni gyülekezet is vizsgázott, méghozzá ország-világ előtt.

De hála Istennek, minden rendben ment. Az osztrák és magyar rendőrség és a soproni polgárőrség segítségével mindenki

zavartalanul érkezhettek, Menke tisztelendő úr és csapata osztotta az idegennyelvű beszédek magyar fordítását, Menkéné Magdi, illetve a Mörbisch-iek közreműködésével biztosított volt a vendégek ünnepséget követő ellátása, sőt a melegre való tekintettel az istentisztelet után a bajor, osztrák és szlovák egyházakat képviselő püspökök köszöntése alatt már vizet is osztottak a fegyelmezetten helyén maradó hallgatóságnak.

Én magam csak a tv közvetítésnek köszönhetően lehettem tanúja az istentiszteletnek, de hálát adhattam én is a történelem Urának, hogy mindez így történhetett, és büszke voltam arra, hogy én is tagja lehetek az európai evangélikusságnak, annak a közösségnek, amely ilyen méltó módon megemlékezett erről a sokaknak sorsfordító eseményről.

Utoljára, de nem utolsósorban szeretnék elnézést kérni azoktól, akiket nem említettem név szerint, pedig sokat dolgoztak a rendezvény sikeréért, de a hely és az én emlékezetem korlátai nem tették ezt lehetővé.

Köszönet a soproni gyülekezet minden közreműködő tagjának!

Dr. Gimesi Szabolcs

Túl a tornyon...

Gusztáv Adolf ünnep Burgenlandban

A burgenlandi evangélikusok Gustav Adolf ünnepén vehettünk részt Markt Allhauban június 11-én Sopronból hárman, Gabnai Sándor esperes lelkésszel és Gálos Ernő másodfelügyelővel. Útközben arról beszélgettünk, hogy milyen nagy hitélmény volt a soproni és a burgenlandi gyülekezeteknek az 1990. június 14-i együttlét a soproni evangélikus templomban a Gustav Adolf ünnepe, miközben a 2500 ülőhelyes Isten házában még a karzatok feljáróin is álltak. Mivel az osztrák evangélikus egyházban ez az ünnep a legnagyobbak közé tartozik, és nem fér el a többbezes gyülekezet egy templomban, hatalmas sátor fogadja az

ünneplőket. Most is ilyet épített a vendégfogadó 2100 lelket számláló Markt Allhauban a gyülekezet, Burgenland harmadik legnagyobb egyházközsége. Az idei Gustav Adolf ünnep mottója a szomszéd tartományi egyházban: „Túl a tornyon (Über den Turm hinaus)” igényes jellegű mottó. Nem lehet rá fel nem figyelni, amint a 62 méter magas torony a fogadó gyülekezet templomán – Burgenland legmagasabb evangélikus tornyaként – mágnesként vonzza a tekintetet. A templom megépítése után 47 évvel emelt torony (1832-1843) igen hatásos jele volt annak, hogy az ország evangélikusai az elnyomás évtizedei után

jelentkeztek: itt vagyunk, élünk, és a hitünket láthatóan kívánjuk megélni.

De minden templomtorony lényege, hogy Istenre mutasson, így háttérbe szorul az emberi öndicsőség keresés, a konkurencia, és helyébe lép a kooperáció, a kölcsönös megértés. A templomtorony magasságából és azon túl meglátjuk a távolban és mélyben az ínséget, és segítségre szorulókat. A sátorban a „szeretben összeforrva” Istent dicsőítő gyülekezet felett nem épült torony, de a rektor mag. Fritz Neubacher ajkán elhangzott igehirdetés a Szentlélek munkája által,

énekkar és zenekar szolgálata olyan tekintetet erősített, mely tornyokon túl látja az egyre tornyosuló nyomort gyülekezetekben és közösségekben, és mindet megtesz enyhítésére. Az igehirdető 1 Tim 6 alapján példával illusztrálta, hogy a tükörben élesen látjuk hiányainkat tornyosulni, de azon túl észrevesszük-e a mellettünk, mögöttünk szenvedő embertársunk sebeit? Örömmel hallottuk a tartományfőnök köszöntésében, hogy a szociális problémák megoldásának területén milyen kimagasló szolgálatot végez a burgenlandi evangélikusság diakóniája. Ennek elismeréseként kapja Manfred Koch szuperintendens rövidesen a legnagyobb osztrák állami kitüntetést. A szuperintendens köszöntő és köszönő szavaiban hangsúlyozza, hogy kitüntetése az egész burgenlandi evangélikusságnak szól. Jóleső érzés tölthetett el bennünket akkor is, amikor a határátlépő iskolapartnerségről szólva, a szomszédos magyar és szlovák gyülekezetek között Sopront is megemlítette, kiemelve fontos szolgálatát az evangélikus iskolaügyben és a további kapcsolatok szükségességét. Tornyok alatt igét hallgató hazai és külföldi gyülekezetek, tudjuk-e a tornyokon túl észrevenni a ma testileg-lelkileg nyomorgó, éhező embert, és tudunk-e sokféle földi határon átlépve segíteni Krisztus határtalan szeretetét megtapasztalt ünnepek után, egy-egy sok sebből vérző, Krisztus arcúságot rajtunk kereső felebarátunkon?!

Szimon János

Távirati jelentések néhány megtartott programunkról – Nyár

Pünkösöd ünnepén megtartottuk templomunkban a szokásainknak megfelelően a konfirmációi kétnyelvű úrvacsorás istentiszteletünket.

A Hősök Napjára koszorúzással idén

pünkösöd másnapján emlékeztünk a templomunk előterében.

Nyáron elvégeztettük óvodánk szintépítésének munkálataiból az I. ütemet. Június elején esperesünk Nyíregyházán

vett részt az Országos Esperesi Értekezleten.

Június 3-án, július 1-jén és augusztus 5-én az Alpha Kurzust és az Útkeresők kurzust végigjárt tagjaink jöttek össze beszélgetésre.

Június 6-án Gombocz Endre, Gombocz Miklós és Gombocz Zoltán tiszteletére állított emléktábla-avató megemlékezés volt a Károly-kilátónál.

Június első vasárnapja lícista vasárnap volt idén is: Kende-Kirchnopf László csurgói lelkész, lícista öregdiák templomi szolgálatával.

Június 9-én tartottuk a nagyteremben munkaévünk utolsó Luther Szövetségi ülését, amelyen az országos szövetségi elnökünk, Dr. Fabiny Tibor tartott előadást az evangélikus szentségekről.

Június 11-én az Ausztriai Evangélikus Egyház szokásos Gusztáv Adolf Napján, azon belül is a burgenlandi alkalmon tudtunk részt venni gyülekezeti küldöttségünkkel Allhauban.

Június 12-én presbiteri ülést tartottunk.

Június 13-án családi LMK volt Harkán.

Aznap este balfi templomunkban volt teltház és színes programválasztékú koncert kórusokkal, orgonaművészekkel és kamarazenekarokkal.

Júniusban lezajlott mindhárom iskolai tanévzárónk - ezekre szokásainknak megfelelően a templomban került sor.

Június 15-19 között megtartottuk Hunyadi iskolánkban a hagyományos bejárás magyar nyelvű hittantáborunkat, július 13-17 között pedig a szokásos német nyelvű bejárás gyülekezeti hittantábort - mindkettő rendkívül sikeresnek mondható.

A német tábor zárására a július 19-i 9.00 órai német istentiszteleten került sor, a táborban résztvevő gyerekek szolgálatával.

Sajnos, elegendő létszám hiányában a június 21-26 közé tervezett kőszegi felső tagozatos gyerek-hittantáborunkat nem tudtuk megtartani.

A Múzeumok éjszakáján nyitva volt múzeumunk, amelyet több mint százan látogattak meg ezen az estén; és nyitva volt ezen az estén a templomunk is, ahol orgonaszóval, CD-zenével, áhítattal,

templombemutatással álltunk a nagy számú „betévedő” látogató rendelkezésére. Június 26-án 19.00-tól a nemzetközi szinten is méltán híres Pécsi Vasutas Koncertfúvós Zenekar tartott fantasztikus zenei élményt adó és egyházzenei áhítattal egybekötött ingyenes koncertet a templomunkban, Bach, Haydn, Charpentier, Mozart, Purcell és Hidas orgonadarabok fúvós zenekari átírataival.

Június 30 - július 1 között intézményeink pedagógusai is részt vettek az Országos Evangélikus Pedagógus Napokon, amelynek otthont idén a Budapest-Fasori Gimnázium adott.

Július 1-5 között „megvolt” a VOLT Fesztivál, természetesen idén is a Közös Pont sátorral, fiataljaink sikeres ökumenikus egyházi részvételével.

Július első hétvégéjére nagy hálával tekinthetünk vissza, és hatalmas köszönettel azon gyülekezeti tagjainknak, akik erőn felüli segítséggel álltak a hétfégi ünnepségsorozat mellé. Örömmel jelenthetjük, hogy áldásosan zajlott le a bajor-osztrák-magyar egyházi megemlékezés a Páneurópai Piknikről, annak 20. jubileumi évfordulója kapcsán „Határnyitás '89” címmel.

Reméljük, hogy senki nem bántódott amiatt, hogy július 5-én a 9.00 és 10.00 órai templomi istentiszteleteink elmaradtak. Akik ezt hiányolták, tőlük szíves elnézést kérünk, de így lehetett legjobban biztosítani a Piknik helyszínén a szabadtéri istentiszteleten való részvételt.

Július 4-én délután került sor a hagyományos „Városfelajánló” istentiszteletre a bánfalvi karmelita templomban - az idei azért is volt különleges, mert ez volt a jubileumi 10. ilyen alkalom.

Örömmel jelezzük, hogy komoly előrelépéseket tettünk városunkban a templom melletti német kitelepítési emlékmű ügyében.

Az idei július 12-i hagyományos zsidó mártír-megemlékezés szónoka idén Dr. Fodor Tamás polgármester mellett Gabnai Sándor esperes volt.

Július 12-18 között került megrendezésre

Rábcakapin az I., majd július 19-25 között a II. egyházmegyei alkotótábor. Ez utóbbinak zárónapján igazi nagy ünnepi napot tartottunk – minthogy a táborhely idén jubileumát ünnepli. Gyülekezetünkben is számosan vettünk részt olyanok, akik szervezőként és résztvevőként részt vettünk a tábor eddigi életében.

Július 20-tól gyülekezetünk ifjúsági küldöttsége Kempenben, az ottani testvérgyülekezetünkben járt, hogy egy nagyon tartalmas és hasznos hetet töltsön el kapcsolatépítéssel és nyelvtanulással.

Július 26 - augusztus 1. között Rábcakapin tartottuk a gyórszemerei gyülekezettel együtt a gyülekezeti táborunkat Karsay Lajos és Hegedüs Attila lelkészek vezetésével.

Augusztus 1-jén temetői koszorúzással emlékeztünk meg egykori lelkészeinkről, Beyer Pálról születésének 100. évfordulóján és Ziermann Lajosról, születésének 135. évfordulóján. Aznap adtuk át a köztemetőnk kriptasorán az elkészült csonttemetőt – ossariumot is.

Augusztus 6-án igazgató lelkészünk Pannonhalmán vett részt az Apátságban diakónusszentelésen.

Augusztus 18-án 11.00-kor az '56-osok Szabadságharcosok Szövetsége tartotta ünnepi megemlékezését és lovagavatóját a templomunkban.

Az augusztus 20-i rendezvényekhez mi is csatlakoztunk a hagyományos kétnyelvű és ökumenikus Eggenberg-házi emlék-istentiszteletünkkel, amelyre 17.00-tól került sor a Szent György utcában.

Augusztus 21-én presbiteri ülést, augusztus 23-án pedig a 10.00-i istentiszteletet követően közgyűlést tartottunk.

Az augusztus 23-30. közötti nemzetközi tudományos IAGA-világkonferencián mi is részt vettünk, valamint bekapcsolódtunk abba egyházi programjainkkal. Minden nap pl. 12.15-től nyitott egyházzenei áhítattal egybekötött déli koncertek voltak a templomunkban Kuzsner Péter és Róth Márton orgonaművészek szolgálatával.

Augusztus 26-án, 20.00-kor Sopron Gospel koncert volt a templomunkban.

Augusztus utolsó napjaiban elkezdtük a 2009/2010-es tanévünket az oktatási intézményeink évnyitó istentiszteleteivel.

Kiemelendő volt az Eötvös tanévnyitója, amelyen Ittész János püspök úr beiktatta iskolalelkészi szolgálatába Wagner Szilárd harkai lelkészt.

A nyár során gyülekezetünk tagjai és vezetői részt vettek több nem egyházközségi, de gyülekezetünket is érintő programon:

Megemlékezések Vásárosfaluban és a Fertő tónál, Trianon-megemlékezés a Barátság-parkban,

Jótekonysági koncertek, városi előadások, túrák,

Nyugdíjas lelkészek találkozója Győrben, lelkészevangélizáció Gyenesdiáson,

Könyvünnep, Ünnepi Hetek megnyitó és programok,

Európai Parlamenti Választások,

Könyvbemutató Harkán,

Máltai Lelki Nap – házavató,

Erdélyi gyerekek fogadása, illetve megemlékezés az Ojtozi Emlékműnél,

Ágfalván útavatás, de ökumenikus egyházi szolgálattal avattuk fel a soproni új Bécsi úti útszakaszt és körforgalmat is,

Kiállítás megnyitók,

Egyetemi évzárók – jogaravattással,

Szeretetvendégség Balfon – ott folyamatosan végezzük a gyülekezeti terem folyamatos kialakítását,

Kelta Nap,

Jubileumi ünnepi miséken való részvétel Vicán és Harkán,

Páneurópai Piknik konferenciák a Pannónia Med Hotelben és a Liszt Konferenciaközpontban,

Részvétel a Páneurópai Piknik 20 éves jubileumának további alkalmain,

Lelkészatavonáson vettünk részt Ajkán – Tóth Károly egykori licista diákunkat ordinálta Ittész János püspök úr,

Beledben oltárkép-avatás és parókiaszentelés.

Tervezett programok

2009. szeptember - október

Szeptember 4-én 16.00-kor lesz a konfirmációs beiratkozás az idén 7. osztályba lépő fiataloknak. Idén ismét magyar és német konfirmációs oktatásban lehet részesülni az erre jelentkezőknek. Várhatóan a magyar konfirmációs órák péntekenként 16.00-tól lesznek a német konfirmációs órák időpontja még kialakulóban van.

Szeptember 5-én Nemeskéren lesznek az egyházmegyei fórumok, így 10.00-tól az egyházmegyei közgyűlés is az ottani templomban gyülekezeti küldötteink részvételével.

Szeptember 5-én 17.00-kor borlovag-avatás a templomunkban.

Szeptember 6-án elkezdődnek ismét a 9.00-i nagytermi gyerekistentiszteletek, majd szeptember 7, hétfőtől pedig a nyugdíjasházi magyar bibliaórák.

Szeptember 8-án 15.00-kor veszi kezdetét a hagyományos ökumenikus Életvédő Zarándoklat a Szent István templomban és a Kórházkápolna előtti keresztnél - a két helyszín között gyertyás menettel.

Aznap elkezdjük e munkaévi Luther Szövetségi üléseinket is. Az első előadást a nagyteremben 17.00-tól Dr. Csepregi András minisztériumi osztályvezető, teológiai tanár és lelkész tartja egyházpolitikai kérdésekről.

Szeptember 9-én Lelkészi Munkaközösségi ülést tartunk Kapuváron - ezen a napon nincs lelkészi ügyelet a hivatalban.

Szeptember 12-én EPOT - Országos Presbiteri Nap lesz Budapesten, Pestszentimrén, az ottani sportcsarnokban. Egyházmegyénkből és gyülekezetünkből egy busznyi presbiter utazik előzetes jelentkezés után a találkozóra.

Szeptember 14-15-én Esperesi Értekezlet Balatonszárszón.

Szeptember 18-20-án gyülekezetünk óvodájának Micimackó csoportja kirándul családosan Balatonszárszón.

A Kulturális Örökség Napjain, szeptember 19-20-án a templomunk és templomtornyunk is nyitva tart meghatározott időszakokban - vezetéssel együtt.

Szeptember 26-án 18.00-kor ünnepi kóruskoncert lesz a templomunkban a városi énekkarok részvételével - templomépítési jubileumi évünknek ez a soron következő programja.

Szeptember végén és október elején elkezdjük oltárunk felújítását - előre is elnézést kérünk a kellemetlenségekért.

Október 1-jén 18 órakor Teremtés Ünnepi istentiszteletet tartunk templomunkban.

Októbertől újraindítjuk az Úrkereső című kurzusunkat.

Október 2-án presbiteri ülést tartunk.

Október 4-én lesz Aratási hálaadásunk az istentiszteleteken.

Október 6-án, az Aradi Vértanúk Napján temetőnkönél kerül sor a hagyományos városi megemlékezésre.

Október 9-10-én Egyházkerületi Pedagógus Csendesnapok Szombathelyen.

Várhatóan október 10-én 10.00-tól lesz az Országos Evangelizáció is a Budapest Deák-téri evangélikus templomban.

Október 13-i Luther Szövetségi ülésünkön Dr. Lang Jánosné világi elnökünk tart előadást a harangokról.

Október 14-én Vadosfán lesz LMK - ezen a napon nincs lelkészi ügyelet a hivatalban.

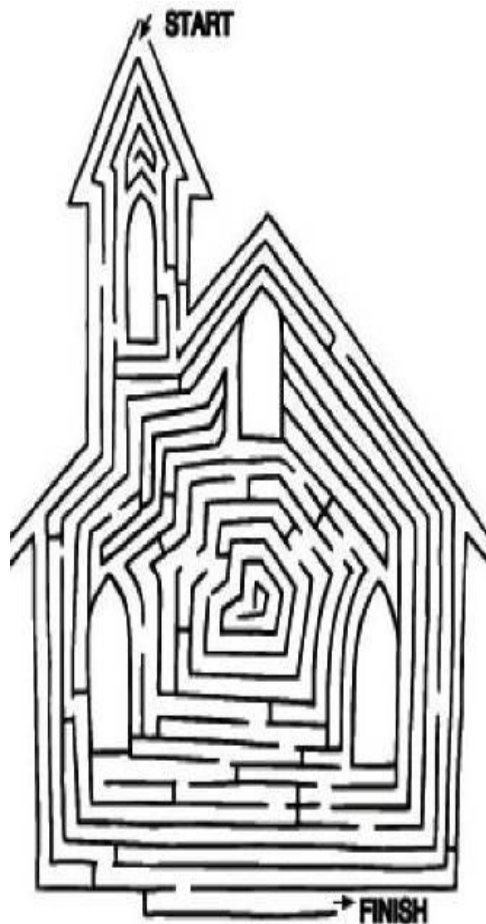
Várhatóan október 18-án lesz Szilsárkányban a templom és a parókia újraszentelése - amennyiben az engedélyek addigra megérkeznek - Ittész János püspök úr és Gabnai Sándor esperes szolgálatával.

Reformáció ünnepnapján, október 31-én vasárnapi rend szerint tartjuk istentiszteleteinket, 18.00-kor pedig közös protestáns reformációi alkalom a református templomban evangélikus szolgálattal.

Összeállította: Gabnai Sándor lelkész, esperes

Útkeresők

(Előadások és beszélgetések hitről, Istenről, Krisztusról- és rajtuk keresztül önmagunkról)
2009 tavaszán A Soproni Evangélikus Egyházközség termében (Sopron, Bunker köz 2.).

Időpont	Téma
Október 8.	Miről beszélhetek? (Természetes és igei kinyilatkoztatás)
Október 15.	Papír vagy személy? (Az Ige: Biblia és Krisztus)
Október 22.	Ilyen az ember: egyedüli példány (A bibliai emberkép)
Október 29.	Az Ige testté lett (Jézus kettős természete)
November 5.	Bukás vagy győzelem? (A keresztség, Jézus szenvedése)
November 12.	Mit tegyék? (Keresztyén erkölcs, törvény és evangélium)
November 19.	Két világ polgárai (Világi hatalom- lelki hatalom)
November 26.	Egybefűjt minket a Szél (Szentlélek és egyház, ökumené)
December 3.	A reménység nem szégyenít meg (Végső idők)
December 10.	Morzsaszedés (Búcsúalkalom)

Mire jó ez az egész? Erre csak az elmúlt Útkeresők adta emlékek segítségével lehet válaszolni. Akik eljöttünk, különbözőek vagyunk: hivatásbéli, életkori vagy felekezeti különbségek közül érkeztünk egy közösségbe, ahol lehetett kérdezni, és nem volt rossz kérdés; lehettek kételyeink, és senki nem bélyegzett meg; lehetett véleményünk, és senki nem skatulyázott be bennünket. Volt egy gondolatsor, amelynek mentén jobban megismerhettük a Jézusban közénk lépő Istent, de ez a tematika nem vált börtönné, lehetőségünk

volt egyik- másik kérdéskörtől elrugaszkodva feltenni azokat a kérdéseket, amelyek SZEMÉLYESEN érintettek bennünket. És mindezt saját magunk által terített fehér asztal mellett, bensőségesen, derűsen, néha nevetve, néha a katarzistól elcsöndesedve.

Hogy nehéz több, mint tíz estét erre felszabadítani? Ez igaz. Csak akkor lehet, ha éhezünk és szomjazunk valamire, az istentől kapott bölcsességre. Akik végigcsinálták, együtt vallják: megéri. Mindenkit szeretettel várunk!

A hagyományos Eggenberg-házi istentiszteleten elhangzott igehirdetés

„Mózes összegyűjtötte Izrael fiainak egész közösségét, és így szólt hozzájuk: „Az Úr meghagyta, hogy ezt tegyüek: hat napon át dolgozhatunk, a hetedik nap azonban legyen szent, legyen ünnepnap, a teljes nyugalom napja, legyen az Úrnak szentelve.” /II. Móz. 35. 1-2/

„Und Mose versammelte die ganze Gemeinde der Israeliten und sprach zu ihnen: Dies ist's, was der HERR geboten hat, dass ihr es tun sollt: Sechs Tage sollt ihr arbeiten, den siebenten Tag aber sollt ihr heilig halten als einen Sabbat völliger Ruhe, heilig dem HERRN.” /Zweite Buch Mose, 35, 1-2/

Kedves Testvéreim!

Az egyik nagy osztrák bútorbolt-hálózat szinte lepedőnyi nagyságú szórólapokon hívogatta lehetséges magyarországi vásárlóit, ezzel a szöveggel: "- Töltse nálunk a nemzeti ünnepet! Jöjjön hozzánk! Vásároljon nálunk ezen a napon, mi pedig ennyi és ennyi százalékot engedünk az árainkból..."

Eine große österreichische Möbelkette wirbt in diesen Tagen mit übermannshohen Plakaten bei ihren möglichen ungarischen Kunden mit den Worten: Verbringen Sie bei uns Ihren Nationalfeiertag! Kommen Sie zu uns! Wenn Sie an diesem Tag bei uns einkaufen, geben wir Ihnen so und so viel Prozente auf unsere Preise.

„Töltse nálunk a nemzeti ünnepet!” -Mit is jelent nekünk a nemzeti ünnep, ha egyszerűen az ünneplés lehetséges alternatívájaként kínálgatik a vásárlás, vagy ha úgy tetszik a „shoppingolás“.

Verbringen Sie den Nationalfeiertag bei uns! Was bedeutet uns der Nationalfeiertag, wenn sich der Einkauf so einfach als mögliche Feialternative anbietet, oder wie man heute sagt: das Shoppen gehen.

Mit ünnepelünk ma?

Augusztus 20-át, az egyik legrégebbi magyar ünnepet. Szent István király napját, a keresztény magyar államalapítást, a magyar állam ezeréves folytonosságának emléknapját. Ez a nap sokáig egyházi ünnep volt, Mária Terézia vetette fel a naptárakba nemzeti ünnepként, Ferenc József pedig munkaszüneti nappá nyilvánította az ipari munkások számára.

Der 20. August ist einer der ältesten ungarischen Feiertage: der Tag des Heiligen Stefan, König von Ungarn, christlicher

Staatsgründer, Gedenktag der Staatsgründung vor über 1000 Jahren. Dieser Tag war lange Zeit kirchlicher Feiertag, Maria Theresia nahm ihn dann als nationalen Feiertag in den Kalender auf und Franz Josef machte ihn zum arbeitsfreien Tag für die Fabrikarbeiter.

Egy ünnep és egy munkaszüneti nap között óriási a különbség! Az egyik megelégszik a boltozással, a burgenlandi vásárolgatással, a másik pedig ünneplőbe öltözteti testét és lelkét. Ez utóbbiról gyönyörűen ír Márai Sándor:

Aber zwischen einem Feiertag und einem arbeitsfreien Tag besteht ein großer Unterschied! Für den arbeitsfreien Tag ist es schon genug, im Burgenland einkaufen, „shoppen“ zu gehen, jder Feiertag hingegen kleidet Körper und Geist feierlich ein. Darüber schreibt Sándor Márai folgende schöne Sätze:

Ha az ünnep elérkezik életedben, akkor ünnepelj egészen. Öltö fekete ruhát. Keféld meg hajad vizes kefével. Tisztálkodjál belülről és kívülről. Felejs el mindent, ami a köznapok szertartása és feladata. Az ünnepet nemcsak a naptárban írják piros betűkkel. Nézd a régieket, milyen áhítatosan, milyen feltétlenül, milyen körülményesen, mennyi vad örömmel ünnepeltek! Az ünnep a különbözőség. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás. Az ünnep legyen ünnepies. Legyen benne tánc, virág, fiatal nők, válogatott étek, vérpezsdítő és feledkezést nyújtó italok. S mindenekfölött legyen benne valami a régi rendtartásból, a hetedik napból, a megszakításból, a teljes kikapcsolásból, legyen benne áhítat és föltétlenség. Az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme. Készülj föl reá, testben és lélekben. S nemcsak a naptárnak van piros betűs napja. Az élet elhoz másféle, láthatatlan ünnepeket is. Ilyenkor felejs el mindent, figyelj az

ünnepre.

Wenn der Feiertag in dein Leben tritt, dann feiere ganz und gar! Zieh dir schwarze Kleider an. Kämme dein Haar mit einem nassen Kamm. Reinige dich von innen und außen. Vergiß Ablauf und und Aufgaben des Alltags. Der Feiertag ist nicht nur im Kalender mit roten Buchstaben geschrieben ... Sieh auf die Alten, mit welchem Ernst und Andacht sie den Feiertag begehen. Der Feiertag ist das Besondere. Der Feiertag ist tief und hat eine zauberhafte Ordnung. Der Feiertag soll feierlich sein. Es möge Tanz und Blumen, junge Frauen, auserwählte Speisn, anregende und vergessen machende Getränke an diesem Tag geben- aber vor allem etwas von der alten Ordnung, vom siebten Tag, vom Einhalten, vom völligen Abschalten, es möge Andacht und Bedingungslosigkeit dabei sein. Der Feiertag ist des Lebens Titel und höchster Sinn. Bereite dich auf ihn vor, mit Körper und Geist. Nicht nur im Kalender gibt es Tage mit roten Buchstaben. Das Leben bringt auch andere, unsichtbare Feiertage hervor. Dann vergiß alles und achte nur auf das Fest

Hét évig éltem Berlinben, ahol többször is értetlenkedve néztek rám, amikor arról esett szó, hogy nekünk magyaroknak három nemzeti ünnepünk is van. A legtöbb országnak csak egy nemzeti ünnepe van, s Németországban Gerhardt Schröder még azt az egyet, október harmadikát is el akarta töltetni, gazdasági okokra hivatkozva.

Meine Frau hat 7 Jahre in Berlin gelebt, wo sie die Menschen manchmal verständnislos ansahen, wenn die Rede darauf kam, daß es in Ungarn drei Nationalfeiertage gibt, wo die meisten Länder doch nur einen Nationalfeiertag haben. Und unter dem vorigen Kanzler Gerhard Schröder wurde sogar erwägt, auch den 3. Oktober abzuschaffen, aus wirtschaftlichen Gründen.

Pedig szükségünk van az ünnepekre, hiszen azok emelnek ki minket a hétköznapiokból. Mert az ünnep különbözősége, az ünnep emlékezés. (Márai) És amikor emlékezünk, akkor az emlékek biztatást, erőt és hitet is adhatnak nekünk. Hitet abban, hogy valahová tartozunk és valahová tartunk.

Wir brauchen aber die Feiertage, denn sie heben uns aus dem Alltag heraus. Denn, wie

Márai sagt, der Feiertag ist das Besondere und der Feiertag ist Erinnerung. Und wenn wir erinnern, dann können wir dadurch Zuversicht, Stärke und Glauben erfahren. Glauben daran, daß wir irgendwohin gehören und irgendwohin unterwegs sind.

Augusztus 20-án arra emlékezünk, hogy államalapító királyunk is hitt abban, hogy valahová tartozunk, és valahová tartunk. Nem is akárhová, hanem a keresztyény Európához, és mindenekelőtt az Úristenhez.

Ahhoz az Istenhez, aki azt akarja, hogy néha álljunk meg, és figyeljünk befelé, kifelé és főleg felfelé.

„Az Úr meghagyta, hogy ezt tegyük: hat napon át dolgozhatunk, a hetedik nap azonban legyen szent, legyen ünnepnap, a teljes nyugalom napja, legyen az Úrnak szentelve.“ Ez a mai nap valami olyasmí, mint a hetedik nap. Ünnepnap - nemcsak munkaszüneti nap.

Am 20. August erinnern wir daran, daß auch unser König und Staatsgründer daran glaubte, daß wir irgendwo hingehören und irgendwohin unterwegs sind. Aber nicht nur irgendwohin, sondern ins christliche Europa, und vor allem zu Gott. Zu jenem Gott, der will, daß wir manchmal innehalten und nach innen schauen, nach außen und vor allem hinauf. *Dies ist's, was der HERR geboten hat, dass ihr es tun sollt: 2 Sechs Tage sollt ihr arbeiten, den siebenten Tag aber sollt ihr heilig halten als einen Sabbat völliger Ruhe, heilig dem HERRN.*

Der heutige Tag ist so etwas Ähnliches wie der siebte Tag. Er ist Feiertag und nicht nur arbeitsfreier Tag.

Ünnepeljünk! Ünnepeljünk, örüljünk és adjunk hálát, hiszen tartozunk és tartunk valahová.

Adjunk nekünk Szentlelkét az Úristen, hogy ünneplőbe öltözzön ne csak testünk, de lelkünk is! Ámen.

Feiern wir! Feiern wir diesen Festtag und freuen wir uns und danken wir Gott, daß wir dazu gehören und auf dem Weg sind.

Amen.

*Heinrichs Eszter és Michael Heinrichs
Sopron, Eggenberg ház, 2009. augusztus 20.*

10 éve hunyt el Völgyes Mihály presbiter

(Emlékezés Szimon János könyve nyomán)

Völgyes Mihály, aki szeretett szolgáltni gyülekezetében. Szerette Sorpont, ahol meglátta a napvilágot, ahol a keresztségben Isten megáldott gyermeke lett, ahol iskoláit végezte, konfirmálódott. Talán a líceumi évek vertek erősen gyökeret a szívében, életében, mert mint öregdiák is azon fáradozott, hogy összejöjjenek a líceum öreg épületében azok, akik itt tanultak. Számon tartotta és meghívta őket, azokat is, akik hazánk határain túlra kerültek a történelem viharai során, és itthon hálát adjanak templomi istentisztelet keretében is. Súlyt helyezett szeretett templomának ismertetésére, és összeállított egy ismertetőt is, hogy akik ezt az ún. „idegenvezetői szolgálatot” végzik, minél hitelesebben tárhassák fel a soproni templomunkat. Német és angol nyelvismerete révén külföldi turistáknak is jól tudta ismertetni a remek építmény lelki értékeit közvetítő szolgálatát.

A presbiteri szolgálatból is kivette részét a „ránk szakadt” templomrenoválás munkáival kapcsolatban, és nehezen tudta feldolgozni magában, amikor a presbitérium olyan határozatot hozott, hogy 70 éven túl már nem választható egy egyháztág sem presbiternek. Ilyet persze egyházi törvényeink nem írnak elő, ami nem jelenti, hogy egy gyülekezet a maga számára nem hozhat ilyen döntést. De meggondolandó döntés, mert egy 70 éves, nyugdíjban lévő, egészséges egyháztág, ha él még benne a szolgálat tüze, miért nem választható presbiternek? Amikor neki több ideje van, mint a családjáért talán egyedüli munkában álló középkorúnak?

Mihály testvérré a temetésén, 1999. július 7-én elhangzott imádsággal emlékezünk.

Urunk Istenünk! Mielőtt elhelyezzük elhunyt testvérünket utolsó földi pihenőhelyére az enyészet partján a Zsoltárossal Hozzád fordulunk élő reménységgel: „Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem Te maradsz Istenem örökké!” (Zsolt 73.26)

Neked köszönjük Atyánk, hogy ebben a városban, ahol életet adtál neki, gyermekeddé is fogadtad a keresztségben, és hitet ébresztettél benne.

Köszönjük Neked Urunk presbiteri szolgálatát, melyben gazdagíthatta gyülekezetünk életét. Megmutathatta lelkesen hazaiaknak és külföldieknek azt a templomot, mely számára lelki otthona volt, még akkor is, amikor már testébe az enyészet jelei beköltöztek. Kősziklája maradtál, Istenünk!

Köszönjük, hogy mint öregdiáknak mindig szívére helyezted azokat, akikkel a Líceumban együtt tanult és a meghitt találkozók szervezésében határokat átívelő szolgálatot végezhetett.

Áldunk Megváltónk, hogy egyre gyengülő testében és szívében erősítetted a vágyat a Veled való közösségre az úroacsorában és a bűnbocsánat bizonyosságában vehetett búcsút visszamaradt Szeretteitől: gyermekektől, unokáktól, és az őt mindvégig hűségesen ápoló hitvesétől.

Köszönöm Uram Neked, hogy soproni szolgálatomban az elhunytban segítőt, testvért állítottál mellém, akire lehetett számítani nehéz időkben is.

Irgalmadba ajánljuk őt, Krisztusunk, hogy a Te érdemedért az üdvösség örökségében részesüljön. Légy nekünk, gyászolóknak szívünknek kősziklája, melyre egyedül építhetünk életünkben és halálunkban. Add, hogy találkozhassunk színed előtt, hogy magasztalhassunk örökkön örökké, ahol már nem lesz enyészet, bűn, halál, elválás, búcsúzás, hanem Téged dicsőítő ének és szolgálat. Ámen.

Az Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola

Tanévnyitó istentisztelete (Venisancte)

Sopron (Evangélikus Templom), 2009. augusztus 31., 18.00 Énekek: 254,1-2; 244,1-2,3-4; 579

Iktatási igehirdetési alapige: „Egymás iránt valamennyien legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (1Pt 5,5)

Kedves Kollégák, Diákjaink, Szülők és Hozzá tartozók, Kedves Vendégeink, Ünneplő Gyülekezet, Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A tanévnyitóknak, a tanév eseményeinek, a tanévzáróknak és a szüneteknek van egy minden évben visszatérő körforgása. Ezért minden eseménynek megvan a maga üzenete is. Iskolásként annak idején magam is gyakran megéltem, hogy az elhangzó szavak, mondatok egy-egy alkalmon egy kicsit mindig ugyanarról szóltak. Ha tanévnyitó, akkor a szorgalomra, jó eredményekre buzdításról, ha tanévzáró, akkor az elvégzett munkáról és a nyári pihenés szükségességéről.

Egyházi iskoláink tanévnyitóin vagy tanévzáróin ez az üzenet mindig kiegészül Isten üzenetével, amely minden helyzetben konkrét mondanivalót tartalmaz számunkra, s ezzel némileg megtöri az említett körforgás monotonitását. Így tehát

elmondhatjuk, hogy a mai alkalom is egy különleges alkalom. Nemcsak – vagy nem elsősorban – azért, mert két év püspöki kiküldés alapján végzett munka után a mai iktatási istentisztelettel kezdem meg beiktatott iskolalelkészi szolgálatomat iskolánkban. Erre a tényre csak néhány gondolattal szeretnék majd visszatérni később. Különleges a mai alkalom elsősorban azért, mert az ige, amelyet felolvastam, a Bibliaolvasó Útmutató mai napi újszövetségi igéje a mai napot meghatározó, de egyben egész tanévünkre – és éppen erre a tanévre – vonatkozó programot, útmutatást ad mindannyiunknak.

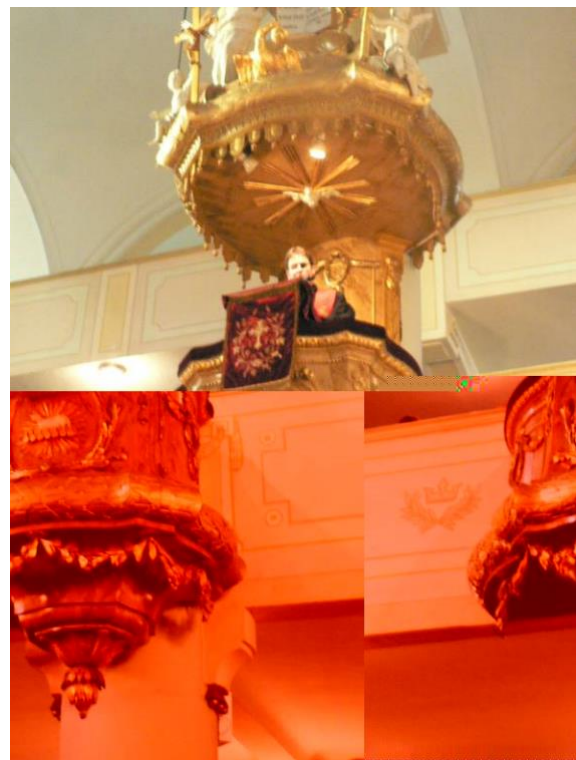
Nem nehéz – akár első hallásra is – felismerni, hogy az apostoli mondat első fele mindenkihez egyformán szól: „Egymás iránt valamennyien legyetek alázatosak...”. Az apostol szerint a keresztyén értékrend itt nem enged meg válogatást, vagy különbségtételt. Ha ezt a mondatnak az iskolai közösségünkre vonatkozó üzenetét keressük, azt mondhatnánk, hogy a tanév indulásakor Isten igéje fényében nem elsősorban a diákok, tanárok közötti – egyébként nyilvánvaló – különbségekre kell figyelniük. Ehelyett azt kell tudatosítani magunkban, hogy mindannyian, akik ma itt vagyunk, egy közösséghez tartozunk, vagy legalábbis jó lenne, ha új diákjainkkal és kollégáinkkal is egy közösséggé tudnánk formálódni. Emberileg persze nagyon különbözőek vagyunk: különböző múlttal, családi háttérrel, tapasztalatokkal, de ugyanarra törekszünk: Arra, hogy miközben továbbadjuk és gyarapítjuk tudásunkat, mindannyian növekedjük Isten Országába megismerésében, a Jézus Krisztussal való közösség megélésében, és a tőle tanulható szeretet gyakorlásában. S ez valóban nem

lehetséges másként, mint azzal az alázattal, amelyre Péter apostol buzdít minket. Hiszen így ismerjük fel, hogy mindannyian egy Mennyei Atya gyermekei és egymásnak testvérei vagyunk. Ha erre törekszünk, akkor biztosan nem sérül majd az iskolai hierarchia, mégis közösség, gyülekezet alakulhat ki közöttünk.

Semmiképpen nem akarom azt állítani, hogy ez a módszer az egyetlen, ahogyan lehetséges tanítani, tanulni, felnőtté válni. Lehetséges csupán minél alaposabb és biztosabb tudásra törekedni, éjt nappallá téve könyvek és füzetek, statisztikák és dolgozatok fölött ülni, a megfoghatóra, a lényegre koncentrálni. Lehetséges mindezeket elhanyagolva társaságot keresni, szórakozni, heteket végig „gépezni”, vagy éppen semmi említésre méltót nem tenni. Sőt a kettő valamilyen szerencsés vagy szerencsétlen kombinációja is működhet talán. Mindkét, vagy inkább mindhárom életformából – legyen az iskolán kívül vagy belül – hiányzik azonban valami nagyon fontos: a találkozás azzal, aki megteremtett és gyermekeiként szeret bennünket. Hiányzik, mert nem megfogható, mert nem illik a képbe, mert nincsen már rá idő – és azért is, mert Isten a gőgösöknek ellenáll. Hiszem, hogy azok a szülők, akik most itt ülnek, de azok is, akik nem ülnek itt, akik támogatták gyermekeiket, hogy ezt az intézményt válasszák továbbtanulásuk színhelyéül, azt szeretnék, hogy gyermekeik az emberi élet teljességének megismerésében lépjenek előre. S ez az emberi élet csak úgy lehet teljes, ha annak nemcsak része, hanem alapvetően meghatározó eleme a hit megváltó Urunkban, Jézus Krisztusban. Mi azt szeretnénk, ha minden kollégánk és minden diákunk eljuthatna erre a felismerésre. Mert ebben a hitben ismerhető fel Isten kegyelme, amelyet nap mint nap kiáraszt a benne bízókra.

Mit tehet ennek érdekében az iskolalelkész? Hiszem, hogy társ lehet az úton, amelyen Krisztus megismerésében ki rövidebb, ki hosszabb ideje jár. Beszélgetőtársa lehet annak – legyen az diák vagy tanár –, aki a lelkipásztori

titoktartás biztonságában szeretné végiggondolni vagy megosztani élete egy-egy fontos kérdését, örömét, konfliktusát, nehézségét, esetleg kilátástalanságát. Lényegre törőbben nehéz volna megfogalmazni, ezért egyik iskolalelkész-kollégám szavaival vallom, hogy „egy időben kinyújtott kéz, egy türelmesen hallgató fül, és egy nem visszatartott ölelés életet menthet”. Mentett már eddig is, közöttünk is, és – ha bízunk e nagyon is alapvető, Krisztusi szeretettel történő emberi gesztusok erejében – menteni fog ezután is.

Azt kívánom mindannyiunknak, hogy iskolánk ebben a tanévben is Isten kegyelme megtapasztalásának színhelye legyen, ahol új tanár-kollégáink és diákjaink testvéri közösségre találhatnak; ahol a becsületesen tanulni és hivatástudattal tanítani akarók támogatásban részesülnek, ahol a gondokkal küzdők segítséget kapnak. Így „válthatjuk aprópénzre” azt a meggyőződésünket, hogy csak a Krisztusban kapott hittel, meggyőződéssel és szeretettel érdemes tanulni, tanítani, élni és dolgozni. Így válhatunk a mindennapokban is közösséggé, sőt

gyülekezetté. Adja Isten Szentlelke, hogy ezt minél többen, minél gyakrabban megtapasztalhassuk. Ámen.

Beszámolunk a 2009-es rábcakapi hittantáborról!

A tábor 2009. július 26-tól augusztus 01-ig tartott. Téma: Az igazság ösvényén élet van

A tábor nyitóáhitattal kezdődött. Istentisztelet után berendezkedtünk a szobákban. Vacsora után megismerkedtünk egymással miközben jót mulattunk. Tisztálkodás után takarodó volt elrendelve, de mi még sokáig beszélgettünk. (Hogy mit, az titok☺).

Reggelenként még trombitaszóra is nehezen ment az ébredés, de az áhítatra azért mindig odaértünk. Ezek után a reggeli jólesett, majd takarítás következett. Miután befejeztük a munkát, jöhetett egy jó kendőzés vagy éppen nagymama-farkas-vadász játék. Minden délelőtt bibliaköri beszélgetések voltak a hét témájáról. Ezután az ebéd maga volt a *fejedelmiesség*. Az első nap felosztott családoknak a héten feladatokat kellett megoldaniuk. Először családnevet választottunk, indulót írtunk, amit elő is kellett adnunk, és gyertyát készítettünk az oltárra. A métázást kikapcsolódásként fogtuk fel. Hát a vacsora fantasztikus volt. De ezt nem is kell mondanom, ugye?

Eljött az idő a strandhoz Bősárkányban. A tó ott feküdt a falu mellett. Az elviselhetetlen forróság miatt mindenki boldogan menekült a hűs vízbe. De a levegő kis idő múlva lehült,

ezért dideregve futottunk a törülközőnk védelmébe. Az egész napos strandolás fárasztó, de jó program volt. Ezt követően fagyizni mentünk, és egy házaspár meghívott bennünket trambulinozni. Az ugrálás után kimerültünk, ezért az aznapi fényképek megnézése altatóként hatott.

Reggel úgy éreztük, hogy a szemeinket összeragasztották, de az áhítat felnyitotta. Ezen a napon a csendespihenő alatt a családok által kiválasztott bibliai jelenetről kellett makettet készítenünk, zsugorkát és táboros pólót is készítettünk. Ezek után egy gyümölcskosár nevű játékot játszottunk, az egész falu területén. Aznap este még sok jó játékot játszottunk közösen.

A szokásos délelőtti program után, délután agyagoztunk, ezután a kedden szedett köveket díszítettük, majd befestettük a tenyerünket, és egy lepedőre nyomtuk, és felraktuk oltárterítőnek.

Péntek délután jöttek a színházi előkészületek, a csapatok által választott bibliai történetről. Még tanulhattunk és gyakorolhattunk majd a bibliaverseny következett. Szoros volt a verseny, de végül a **Vándorló porcicák** nyertek a második a **40 éves túracapat** lett a harmadik helyezést pedig a **Motkányok** érték el. Elmentünk számháborúzni a szúnyogok birodalmába. Miután mindannyian elfáradtunk, a fiúk elkezdték a tábortüzet rakni. Amíg még világos volt, minden csapat bemutatta a színdarabot, amivel készült. Ezután a tábortűznél megtudtuk, hogy ki kinek volt az őrangyala. A tűz mellett még sokat énekelünk.

Az utolsó nap reggeli után takarítottunk és összepakoltunk. Ezután záróáhitat és búcsúzás következett, amitől mindenki nagyon szomorú volt, de jövőre újra találkozunk.

Dénes Gergő, Mátis Dániel

Az ifisekkel szeptember 11-től ismét találkozunk minden pénteken fél 7-kor. Mindenkit szeretettel várunk, aki 13-16 éves és szeretne közénk tartozni. Az év során sokféle programot szeretnénk szervezni, előreláthatólag novemberben a budavári ifisekhez utazunk egy hétvégére.

Szívinfarktus

Összerezzem? Érthető. Viszont önbecsapás, ha abban bízunk, a teste majd előre jelez. Két esetből egynél nincsenek „jósló fájások”. Ez nem olyan, mint a szülés. Aztán két esetből egynél esélye sincs az életre, mert hamarabb meghal, mint jöhetne a segítség. Csak minden második „infarktusos” éri el a kórház kapuját! A „majd ha fáj, kivizsgálom” ezért halálos csapda. A „most kiszámítom” lenne az ésszerű megoldás. Kiszámítani? Igen.

Az infarktus alapja a szíverek - a koszorúerek - érrelmeszesedése. A lassan

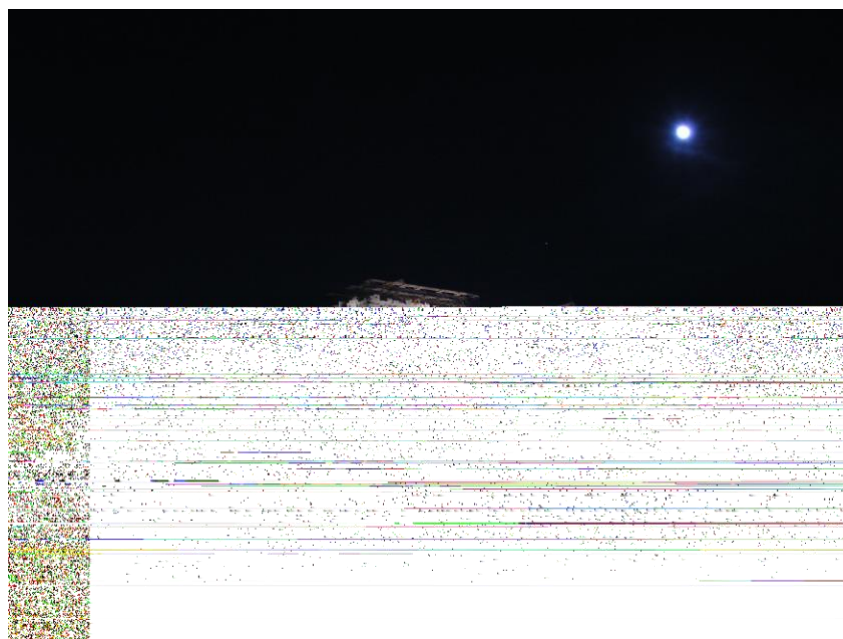
betegedő érben hirtelen jön a „robbanás”. Az ér elzáródik - a vér elakad -, a szívizom haldoklik (és ha nem nyílik meg időben az ér), elhal - és mi vele halhatunk!

A robbanást nem lehet kiszámítani, de az érrelmeszesedés folyamatát igen. Nincs más dolgunk, mint a „bajt okozó bajok” tisztázása, kiiktatása, kezelése. Dohányzás, túlsúly, cukorbetegség, magas vérnyomás, vérzsír-betegségek, öröklött hajlam. Hallja ezeket a szavakat? Összerezzem?

Van nekem egy álmom (1.)

Álmomban „mi, orvosok” mindig csak... segítünk. Segíteni akarunk, mert ugye tudjuk, hogy „akarás nélkül...”. Segítünk, mert azt nézzük, kinek segíthetünk, és nem azt, hogy „ki jelent majd fel”. Nézzük, mivel segíthetünk, és nem azt, hogy mi nincs hozzá. Tanulunk, mert amit tudunk, nem (csak) a magunké. Teszünk, de nem (csak) azért, mert „erre esküdtünk”. Beszélünk, de azért, hogy „mondjunk valamit”, mondunk is valamit. Összefogunk, de nem (csak) „magunkért”, „mások” javára (is). Dolgozunk, de nem

(elsősorban) a pénzért, „csak úgy”, mert ez hivatás, és szeretjük a munkánkat, és szeretjük azokat (is), akikért dolgozunk. Tudjuk, hogy nem mi vagyunk a (leg) fontosabbak. Mindannyian érezzük, hogy sok (néha még több is!) rajtunk múlik. Nem „vájjuk ki a másik szemét”, és nem csak azért, mert nem vagyunk hollók. Felismerjük, hogy együtt könnyebb, és attól, hogy másnak (még) rosszabb, nekünk még nem jobb. Bizony, egymásért (is), de leginkább másokért dolgozunk. És érezzük, hogy ez jó.

Cseh Tamás emlékére (1943-2009)

Nem volt egyházunk tagja, még kevésbé gyülekezetünké - mégis fontosnak érzem, hogy megemlékezzek róla. Egyszerűen azért, mert nagyon sokat kaptam tőle emberként, sőt, lelkészként is, illő, hogy megköszönjem neki. Márpedig van mit megköszönni.

Pedig hosszú ideig nem esett le a tantusz: sokszor csodálkoztam is magamon, minek hallgatok én egy apám korosztályába tartozó énekest, akinek nemcsak életkora, hanem élethelyzete is teljesen más, mint az enyém? És csak lassan tudatosult bennem, hogy amikor költözöm kellett, az ő dalát dúdolgattam magamban: *költözöm, autóra hordják mindenem...*; amikor azt éreztem, kimaradok fontos dolgokból, az ő dalával vigasztalgtam magamat: *lám csak, azért voltak nekünk élményeink...*; és ma is, amikor keresem a kiutat életem egyik-másik, kilátástalannak tűnő, nehéz helyzetéből, vele együtt éneklek: *csak tíz év múlva ne ez a dal legyen*. Rá kellett döbennem, hogy - kamaszkorom óta - ő az én életemet is megéneklei, ha nem is az események, hanem a megélés szintjén. Megénekelte, hogy mit jelent itt élnünk Európa közepének keleti szegletében, és mit jelent mindent éppen most, a XX-XXI. század fordulóján megélni. Életünk hétköznapi, profánnak érzett, dalba nem

illő részletei azáltal kaptak súlyt, értelmet és szépséget, hogy valaki mégis dallá tette őket. Illő hát megköszönni, hogy dallá formálta és ezáltal fontossá tette életünknek azokat a mozzanatait, amikről azt hittük, lényegtelenek.

Köszönet illeti indián játékaikért is. Igaz, én magam soha nem voltam oda az indiánosditól, valahogy kimaradt az életemből, de nem is ez a lényeg. A lényeg a jézusi mondat megélése: *szavaitokban az igen legyen igen, a nem legyen nem, ami ezen kívül van, az ördögtől van*. Kell egy világ, amit nem sunyi hazugság igazgat, ahol ha a másik mond valamit, nem kell rögtön azon tűnődni, milyen haszna van neki ebből, mit akar ezzel mondani... A hazug beszédetől való félelem és undor nem hagyott el bennünket a rendszerváltással. Ennek a szabadságnak, a hazugságmentességnek a megélése volt a talán tudatlan lényege a bakonyi hegyek közötti indiánosdinak.

Végül megköszönöm neki, hogy meghalni tanított bennünket: betegségéről rettegés és manír nélkül beszélt interjúkban és barátival egyaránt; szépen elbúcsúzott mindenkitől; reménykedett az életben, de nem alázkodott meg: Isten döntésének elfogadása alázat volt, nem megalázkodás. A középkorban sokan hitték, hogy az élet célja az *ars moriendi*, a halál művészetének megtanulása: a lényeg, hogy szépen tudjunk felkészülni az elmenetelre. És ha mi ma messze is vagyunk ettől a szemlélettől, nem ártana ezt is megtanulni: a méltóságteljes búcsút. És én hálás vagyok, hogy Cseh Tamás nem csak az Életre, hanem az Elmenetelre is tanít.

Hegedűs Attila

Istentisztelet Szolgálati beosztás 2009. szeptembertől reformációig

nap	szolgálat	lelkész	nap	szolgálat	lelkész
Szept. 6.	8.00 magyar	Hegedűs A.	Okt. 11.	8.00 magyar	Hegedűs A.
	9.00 gyermek	Gabnai S.		9.00 gyermek	Gabnai S.
	9.00 német	Menke, V.		9.00 német	Menke, V.
	10.00 magyar	Hegedűs A.		10.00 magyar	Hegedűs A.
	15.00 Balf	Hegedűs A.		15.00 Balf	Hegedűs A.
	16.00 kórházkápolna	Hegedűs A.		16.00 Fertőszentmiklós	Hegedűs A.
Szept. 13.	8.00 magyar	Hegedűs A.	Okt. 18.	8.00 magyar	Hegedűs A.
	9.00 német	Menke, V.		9.00 gyermek	Hegedűs A.
	9.00 gyermek	Hegedűs A.		9.00 német	Menke, V.
	10.00 magyar	Hegedűs A.		10.00 magyar	Hegedűs A.
	15.00 Balf	Gabnai S.		15.00 Balf	Hegedűs A.
	16.00 Fertőszentmiklós	Hegedűs A.		16.00 Nagycenk	Hegedűs A.
Szept. 20.	8.00 magyar	Gabnai S.	Okt. 25.	8.00 magyar	Gabnai S.
	9.00 német	Menke, V.		9.00 gyermek	Hegedűs A.
	9.00 gyermek	Gabnai S.		9.00 német	Winter, G.
	10.00 magyar -	Gabnai S.		10.00 magyar	Gabnai S.
	15.00 Balf	Gabnai S.		15.00 Balf	Gabnai S.
	16.00 Nagycenk	Gabnai S.		Okt. 31.	9.00 német
Szept. 27.	8.00 magyar	Hegedűs A.		10.00 magyar	Gabnai S.
	9.00 német	Menke, V.		18.00 ökumenikus	Hegedűs A.
	9.00 gyermek	Hegedűs A.	Nov. 1.	8.00 magyar	Hegedűs A.
	10.00 magyar -	Hegedűs A.		9.00 német	Menke, V.
	15.00 Balf	Hegedűs A.		9.00 gyermek	Gabnai S.
Okt. 1.	18.00 Teremtés ünnep	Vladár G.		10.00 magyar	Hegedűs A.
Okt. 4.	8.00 magyar	Gabnai S.		15.00 Balf	Hegedűs A.
	9.00 gyermek	Hegedűs A.		16.00 Kórházkápolna	Hegedűs A.
	9.00 német	Menke, V.			
	10.00 magyar	Gabnai S.			
	15.00 Balf	Gabnai S.			
	16.00 Kórházkápolna	Gabnai S.			

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Bünker köz 2.
e-mail: evgyul@bdeg.sopron.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Készítették a szerkesztőbizottság tagjai:

Koordinátor: dr. Tölle Katalin
Nyelvi és teológiai lektor: Hegedűs Attila
Tördelés: Kóczán Krisztián
Felelős kiadó: Hegedűs Attila

Rovatfelelősök: Visszatekintés, tervezett programok: Gabnai Sándor, Lélek-zet (prédikációk, meditációk): Hegedűs Attila, Deutsche Seiten: Volker Menke, Gyülekezetünk életéből: dr. Tölle Katalin, Iskoláink: Balikóné Németh Márta, Életmód: Balikóné Németh Márta és dr. Tschürtz Nándor, Periszkóp (kitekintés): Várfalvi Erzsébet, Engedjétek hozzám jönni (gyermekéről, gyermekeknek): Mátisné Schlögl Patrícia

Nyomatva a Lővér Print nyomdában, 350 példányban.

Várható következő megjelenés: 2009. reformáció ünnepe